

MOTIV ONLINE ARTIKEL 05.05. 2020

MOTIV udgives af Diakonhøjskolen og Diakonhøjskolens Diakonforbund

En helt anden virkelighed

Af Rikke Lyngsdal, Diakonhøjskolen

Når man vælger en praktik i udlandet til, så vælger man nogle ting fra hjemme i Danmark. I min situation handlede det både om at veje det personlige op med det faglige. Den familiemæssige situation, troen på egen evne til at omstille sig, indordne sig, tilpasse sig et andet land, folkefærd, natur og kultur og så muligheden for udvikling og læring inden for mit fag.

Jeg valgte at tage til Sydafrika – et land, jeg ikke vidste noget om, før jeg kom dertil. Man har altid sine forestillinger og ideer, men det er bare ikke rigtig

det samme som at være der, vel?

Jeg har en veninde, hvis far ofte var i Sydafrika på jagt. Jeg har siden barn troet, at Sydafrika var én stor savanne. Uden byer, vand, huse og særlig mange mennesker. Samtidig var jeg et sted i livet, hvor jeg skulle gøre mig tanker om pædagogikken, som jo egentlig var hovedformålet med hele udlandsopholdet. At udføre min teori og viden i praksis. Mange spørgsmål dukkede op undervejs: Har de pædagoger? Hvilken form for pædagogik bruger de? Hvordan påvirker kulturen deres relation voksne og børn imellem? Jeg tænkte, at folk overdrev, når de sagde, der ikke var spor af pædagogisk arbejde dernede. Jeg blev jo så afkræftet i min overbevisning - specielt da jeg rent faktisk satte mine fødder på Sydafrikansk jord 29. november 2019.

Byen var fyldt med mennesker - i alle størrelser, former og farver.

Og de var venlige, talte engelsk, var hjælpsomme.

Der er ingen pædagogik, som vi kender det, at finde på det børnehjem, jeg var på. Men det kan alligevel noget. Det giver dig mulighed for at rykke dig på utænkelige måder. Der bliver sat store krav til dig, når du er i et land, hvor der ikke er styr på menneskerettigheder eller fokus på det enkelte menneskes behov. Du bliver stillet i en magtesløs position, hvor du skal kunne finde troen på egen evne og udfolde de ting, du før i tiden har været meget usikker omkring. "Frihed under eget ansvar" ... Det var cirka mit daglige motto, som jeg kontinuerligt skulle minde mig selv om, når jeg synes, det hele var for uoverskueligt. Der er kun de rammer, der er, resten er op til dig. Det er faktisk kun din fantasi, der sætter grænser. Det tog mig halvanden måned at lære at navigere i. Efter at det var blevet implementeret - og jeg fandt ud af

dagligdagens struktur - så gav det mig en ro til at have øje for mine mål og hvordan jeg praktisk talt arbejdede med dem hver dag, men på måder, der ikke umiddelbart var til at se i dagligdagens hast.

Relationer og relations arbejde er for mig en rigtig vigtig del af mit arbejde med andre mennesker. Det er for mig essentielt, at jeg har en god relation til de mennesker, jeg skal omgås og arbejde med. For mig er det vigtigste i mit arbejde, at jeg mærker kemi, sårbarhed men aller vigtigst; tillid. Et af mine mål i min praktik var at lave livshistorier med nogle af de børn, jeg havde med at gøre. Én ting var, ikke at få indblik i deres fortid ud fra dokumentation, udtalelser og samtaler med socialrådgiverne da jeg

startede, en anden ting var, at de har været igennem ting i livet, jeg aldrig kommer i nærheden af. Derfor, for at kunne arbejde hen mod mit mål, var det vigtigt for mig, at jeg var ydmyg, at jeg kom ind på børnene, fik en ide om hvem af dem, som var klar til at dele ud af fortid, nutid og deres drømme i fremtiden, og derefter arbejde på at danne så stærk en relation, at de ville vise tegn på tillid, nærvær og motivation. Jeg har været ret privilegeret, at de to piger, jeg arbejdede med, var åbne og nysgerrige fra start. Udfordringen var dog, at det var to så forskellige piger, at de arbejdede bedst på hver deres måde. Kunsten var at strukturere og tilrettelægge sessioner, der kunne mestres af begge. Det var en kæmpe

udfordring i sig selv, både i den professionelle rolle, men også på det personlige plan. Jeg skulle navigere i at være en blanding af professionel fagperson samtidig med, at jeg i nogle situationer havde en følelse af, at jeg var deres omsorgsperson. Og næsten som deres storesøster. Jeg tillod mig i flere situationer at lægge min rolle som pædagog på hylden og være sammen med dem på en mere ligeværdig måde. Vi grinte sammen, vi diskuterede sammen, vi kedede os sammen og vi græd sammen. Mit arbejde som socialpædagog, ifølge mig, bygger på; **ligeværdighed, anerkendelse og samarbejde.** Derfor kom det naturligt at skifte roller løbende, og uden at børnene kunne mærke den store forskel.

Rikke er på 6. semester på uddannelsen til socialdiakon. Hun skriver her for MOTIV en artikel om sin udlandspraktik i Sydafrika. Tak for artiklen, som er den tredje i en række på flere....

Redaktionen